

räggastikku wanfrette wahhelt läbbi, watas lahhele polele, eddasi ja taggasi; pallus ka külla mehhi, tedda juhhatada omma hobbose jure. Akkasiid meh- hed küssima ja järrele pärrima, kus ta hobbone jänud; mis karwa, ja kui wanna; kui suur; kas rammus, wõi kondine; kas ta tahta wahhetada, woi müia; kust kihhelfonnast ja wallast ta olla; mis külla nimmi; kes temma suggulassed, ja kudda temma perre nimmi. Juhhan arrutas küssijattele suust juhhu, ja läest kätte puhhas ärra, lotes, et nemmad tedda öige te peäle juhhataks; agga külla mehhed küssijid ifka weel rohkem, ja tahtsid lühhe- malt teada sada, kas kaddund hobbone tuggew tö- teggia; kas ta wälleda jallaga; mis wiggad tal olla, ja kas ta able söja. Wenda lorrifesid nem- mad hull aega, ja Juhhan unustas selle mag- gusa juttoga hobbose ja wanre ärra; jättis om- meti wimaks rahwaga Jummalaga, ja läks omma teed, wenda illes otsima. Eddasi minnes mötles ta leit mötted ärra ja tulletas ka wanna ruuna mehe, kedda temma külla mehhe wanre külge kinni siddus, et mitte külliks ees ep olleks. Kus se kül- lamehhe waner ja küllamees isse jänud, kes kedda wöis teada? Seal ta waene jallamees, lest suurt laata, kus hobbose mehhi tuhhande kaupä koos, ükspäini omma seggase peaga, rahwa naeruks hoost otsides, olleks ennem ma põhja läinud, kui auem kedda süddame wallo landa. Wiina ja ölle

aur läks wimaks sure murre läbbi peast wälja, mehhe jalg ei lommistand ennem ni jaggedaste, ja ta akkas mötlema, mis temmaga sündind. Trahteri jure taggasi pörates, panni temma emalt tähhele, et se wanna korrend raudjas, kellega ta wöida ajand, seälsammas ulse ees seisab. Kus hobbone, seal siis polle ta perremees ka mitte langel! möt- les Juhhan, ja läks kermest eddasi. Agga kui suur olli temma ehmatas, kui nähha sai et se roio temma wanre ees olli ja ta tällu põlnud kussogil. „Kus mo täl jänud, ja kus selle hob- bouse perremees?“ küssendas waene sure hälega; agga ei rahwas teind teggemistgi. Agga ühhel olli isse ennesega teggemist ja toimetamist kül, kassa ja kerra lämmitas leit ärra. Toas ei ol- nud linna pettist ka mitte leida, egga legi ei tead- nud kedda Juhhan otsis. Hindreko poja silmad kargasid wet täis ja südda tahtis löhki minna. „Mis nüüd isä ütseb, ja mis Kustas ütseb, kui kedda nähha ja kuulda sawad? Oh minna waene laps, mis ma nüüd tahhan teha! Kas se polle üks pea teggu! Mis ma pörane läsin trahteri, ja mis ma jöin selle kurjateggia wiina! Oh se wötta sind! Ta olleks täie suuga kurja hüüdnud ja wandunud, agga tänuo temma wannemattele, kes kedda mitte ei õppetand kedda prufima. Nör- kus peaga kui lastud warres, läks ta jälle öne. Wanna kölpjalg seisis ifka weel, pea maddalas